

Noget at bemærke derved. Men jeg troer, at de i det Hele taget ere nogenlunde passende, og at de i alt Fald ikke kunne siges at være for høie. Jeg skal altsaa stemme for Udvalgets Forslag.

Madvig: Den ærede næstsidste Taler erklærede, at han slet ikke vilde give noget egentlig nyt Bidrag til Bedømmelsen af det Spørgsmaal, der foreligger, og det gav han heller ikke. Men han gjorde derimod adskillige spredte Bemærkninger ved det Foredrag, som jeg holdt ved Sagens 1ste Behandling. Det er nu en Maade, som jeg ikke finder meget anbefalelsesværdig, saaledes 14 Dage, 3 Uger, eller hvor lang Tid, det nu kan være, efter en Sags Behandling at komme tilbage paa at besvare, hvad man havde havt Leilighed til at bevare strax, og jeg anseer det heller ikke for Umagen værd at optage en Strid, der saaledes med lange Mellemrum atter reiser sig. Men jeg skal imidlertid sige et Par Ord om, hvad det ærede Medlem ytrede, dels fordi det forekommer mig, at hans Foredrag heelt igjennem indeholdt ganske besynderlige Exempler paa, hvor skjævt og urigtig man kan opfatte, hvad der fra en anden Side kan siges, saa at man faaer Skin af — hvad man jo naturligtvis ikke vil — forsættlig at fordreie. Noget eller river Noget ud af sin Sammenhæng i den Grad, at den Paagjældende slet ikke kan vedkjende sig det, som saaledes bliver lagt ham i Munden, og dernæst fordi det Foredrag, jeg holdt, gik ud paa virkelig at give et Bidrag til et Skjøn over, hvad der behøves for Embedsmænd af en vis Art, saaledes at det vistnok altid bliver et Skjøn, men et Skjøn, der optager sikke Momenter i sig til Afgjørelsen; thi ellers kunde vi spare ethvert Ord ved at tale om en Sag som denne. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde talt om, at Embedsmændene skulde have høiere Lønning, men her har han udtrykt sig urigtig. Jeg har ikke talt for, at en vis Klasse af Embedsmænd skulde have en høiere Løn end den, de have; jeg har tværtimod talt for en lavere Løn end denne; men rigtignok en høiere end den, der er vedtaget i det andet Thing for dem. Dernæst har jeg ikke underkjendt den Sætning, der blev tilkjendt

niig Noes for, at jeg havde frafaldet, at nemlig Staten maatte betale anstændig for at faae dygtige Embedsmænd. Jeg maa ganske vist erkjende, at man, naar man absolut vil, godt kan faae Embederne besatte, selv naar man bestemmer upassende lave Lønningssatser, men derimod rigtignok ikke, at man kan faae dem godt besatte, naar man gaaer saaledes frem; dette Sibste benægter jeg paa det Bestemteste at have frafaldet. Jeg troer ogsaa, at jeg positivt udhævede det, at det var nødvendigt for visse Embedsclasser at fastsætte Lønningen saaledes, at der derved var Udsigt til at erholde dygtige Kræfter. Naar jeg nu, idet jeg gik over til denne Klasse af Embedsmænd, i Særdeleshed fremhævede som Grund, at det ikke blot kom an paa at fritage den for Fristelse til grov Bestikkelighed, da var det ikke den eneste Grund, jeg anførte. Jeg fremhævede ogsaa, at man skulde gjøre disse Embedsmænd det muligt at være uafhængige i alle Forhold; thi der er en Afhængighed, som ikke bestaaer i at modtage Skjænk og Gave, men i at give efter for det Tryk, der hviler paa En ifølge ugunstige Omstændigheder. Dernæst sagde jeg, at man skulde stille Embedsmændene saaledes, at de freidige og tilfredse kunde udføre deres Gjerning og med Lyst anvende deres Kræfter derpaa. Det var denne Art Tilfredshed, jeg omtalte, og som jeg igjen meget stærkt skal holde paa, men jeg talte ikke om den vilkaarlige Tilfredshed, som man skulde forskafe dem derved, at man gav dem Alt, hvad de forlangte og ønskede; derom har jeg ikke talt. For nu at godtgjøre, hvad der hører til det først omtalte, anførte jeg flere Ting og sagde tillige, at disse Embedsmænd vare stillede paa et vist Punkt i det sociale Liv, hvis Fordringer de ikke kunne unddrage sig. I Forbigaaende bemærkede jeg, at der hvilede allerede strax en vis Forbring paa dem, som gjorde, at de for dem i Loven opførte Middeindsætninger ikke vare fuldstændigt de Indtægter, som de skulde have. Jeg anførte saaledes Bøger o. s. v. Nu siger den ærede Rigsbogsmand, at ogsaa andre Mænd kunne ønske at kjøbe Bøger. Sa ganske vist, men det er ingen Forpligtelse for dem. Det er ingen Forpligtelse for en Gaardmand at have Schous Forordninger, men derimod maa det betragtes som